
GYÜLEKEZETI ÉLET

AZ EPERJESI ÁGOST. HITV. EV. I. EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE

SZERKESZTI ÉS KIADJA: FÁBRY VIKTOR EV. LELKÉSZ · EPERJES, FŐUTCA 99.

I. ÉVFOLYAM.

1918. FEBRUÁR 15.

2—3. SZÁM.

Az 1848. évi XX. t.-c.

A mult év utolsó s a folyó év első hónapjában egyházi lapjainak több vezércikke fölött fenti cím állott, erről adtak hasábos híreket a napilapok is a január hó második hetében Budapesten tartott egyetemes közgyűléssel kapcsolatosan. Fontos közérdek, hogy egyházunk e sarkalatos törvényével ne csak a hivatalos körök legyenek tisztában, hanem nagyon is kívánatos, hogy egyházaink összes tagjai tájékozódjanak e fontos törvénycikk mibenlétéről. E törvénycikk egyik legjobb ismerője: dr. Mikler Károly jogakad. dékán úr, aki kiváló szaktudással ismertette e fontos kérdést a lelkészegyesületben s akinek javaslatát az egyetemes közgyűlés is magáévá tette, szives volt tájékoztatni e törvény lényegével, dr. Obál Béla theol. akad. tanár úr pedig történeti adatokkal világította meg e törvénycikk szükségszerű keletkezését. Ezen, valamint az egyházi lapokban megjelent adatok gondos átolvasása után s azoknak részben való fölhasználásával megkísérlem tárgyilagos ismertetését adni e törvénycikk keletkezésének, jelentőségének s remélhető megvalósulásának az ugyancsak sokat emlegetett kath. autonomiával kapcsolatosan.

Tudvalévő dolog, hogy hazánkban a reformáció az 1520-as években kezd elterjedni s a kath. egyház, illetve papság részéről az államhatalommal karöltve kezdeményezett ellenintézkedések dacára a reformáció annyira megerősödik, hogy 1560. körül egy jezsuita páter (Szántó István) tanúsága szerint egész Felsőmagyarországon nem volt kath. gyülekezet s az ország egyéb részein is a lakosság túlnyomó része protestánsná lett.

Könnyen érthető tehát, hogy a hitjavításnak ily gyors és általános elterjedésével szemben Róma és a rendelkezésére álló magyar kath. klérus minden eszközt megragadott, hogy az evangeliomi vallás és ezzel a protestantizmus általános elterjedésének gátat vessen. A hazánkba is betelepített jezsuiták csakhamar esküdt ellenségeinkké lettek s megkezdték munkájukat. A történelemből tudjuk, hogy ez a munka százados szenvedéseknek és véres üldözéseknek volt szülőoka. Rudolf trónralépésével (1576.) megindul a nagy küzdelem, amely véres háborúkkal egészen II. Józsefig tart, akinek országglása alatt a „Türelmi rendelet“

kiadásával (1781.) végre tűrhetőbb helyzetbe kerülnek az akkor már erősen megfogyatkozott protestánsok.

A reformáció elterjedésének már első évtizedeiben megalkotják mindenfelé az egyházi szervezetet, amelytől azonban már Rudolf idejében meg akarják fosztani protestáns elődeinket s megnyirbálni, sőt egyenesen betiltani szabad vallásgyakorlatukat. A sértett protestánsok fegyvert fognak Bocskay vezérlete alatt s kivívják a bécsi békét (1606.), amelynek pontjait az 1608-iki országgyűlésen törvénybe iktatják. A bécsi békét törvénybe iktató országgyűlés kimondja, hogy *az ország egész területén mindenkinek szabad vallásgyakorlat biztosítatik s önkormányzatot ad egyházunknak*. Ez volt az első, vérrel szerzett, királyilag szentesített sarkalatos törvényünk, amelyet a nikolsburgi és különösen a linczi békekötés újból megerősített, de amelyet elleneseink nem tartottak tiszteletben sem azelőtt, sem azután.

„A bécsi és linczi békekötésektől, amelyek már 300 évvel ezelőtt kivívták a vallásszabadságot és az egyházak közötti viszonzosságot, az 1848:XX. törvényig a protestáns egyházak a szenvedések és megaláztatások hosszú kálváriáját járták végig. Ellenségük megszorította, bizonyos helyekre korlátozta a vallásgyakorlatukat, a töröktől visszahódított területeken pedig sokáig meg sem engedte ezt nekik, holott együtt véreztek katolikus honfitársaikkal. Saját egyházi ügyeikben, a keresztesítés és a házasság dolgában is kath. esperesek, illetve püspökök joghatósága alá helyezték őket, vegyes-házasságoknál a prot. fél jogait semmibe sem vették, gyermekeiket elkeresztelték. A római kath. vallásról protestánsra való áttéréseket annyira megnehezítették, hogy minden egyes esetet, mint valami főbenjáró bűnt, öfelségének jelentettek be, stb.

A francia forradalom és a felvilágosodás eszméinek hatása alatt lassanként a protestánsok helyzete is javult. II. József türelmi rendelete és az 1791:XXVI. t.-c. ennek első gyümölcsei. A polgárok jogait a vallási és egyházi téren is elismerik. Senki sem kényszeríthető többé, hogy más egyházak szertartásain meggyőződése ellenére résztvegyen. Már az is vívmányszámba ment, hogy mindenkinek saját egyházi felsősége legyen és ne kelljen idegen egyházak papjait fizetnie. A fenti törvény kimondja, hogy minden egyház iskolákat alapíthat és tarthat fenn, de arra nézve nem intézkedik, hogy a protestánsoktól elszedett iskolákat s a kath. tanulmányi alapba beolvasztott iskolai alapítványokat, így pl. az eperjesi Kollégium egykori tulajdonát képező falvakat és hegyaljai szőlőket visszaadja nekik.

Még 50-évi nehéz küzdelembe került, míg 1848-ban — újra a nyugati forradalmi események hatása alatt — a XX-ik törvénycikkben „az összes bevett vallásfelekezetekre nézve a tökéletes egyenlőséget és viszonzosságot“ állapították meg és elismerve, hogy az egyházak is kulturális munkát végeznek, kimondták, hogy azoknak „egyházi és iskolai szük-

ségleteit“ azontúl az állam fedezi. Ezzel megadták elvben azt a jogunkat, melyet az ellenreformáció alatt elkoboztak tőlünk. Ennek a törvénynek a végrehajtását, a tábori lelkészet paritetikus alapon való rendezését, főleg pedig a róm. kath. egyház által eddig élvezett óriási vagyonnak arányos elosztását és az állami támogatás megfelelő mértékét sürgetjük azóta. Ezt volna hivatva a most benyújtott törvényjavaslat megvalósítani.“

Az 1848. évi XX. t.-c. két részből áll: az első kimondja a fennálló vallásfelekezetek jogegyenlőségét és viszonyosságát, a másik pedig elrendeli, hogy minden bevett vallásfelekezet egyházi és iskolai szükségletei közálladalmi költségek által fedeztessenek. Ezen törvény teljes keresztülvitele még most is csak papiroson van. Első része is csak annyiban valósult meg, hogy az áttérésekre és vegyes-házasságokra vonatkozó törvényes rendelkezések minden egyházra nézve egyformák, de amíg pl. a kath. egyház összes püspökei tagjai a főrendiháznak, addig a mi egyházunknak csak a hivatalra nézve legidősebb három püspöke. Vagy — ma is még a kath. vallás az államvallás, és pedig nem a többségi elv, hanem a hivatalos állam hivatalos intézkedése jogán. Kath. ünnepeket tartanak meg az állami intézetekben, az állami hivatalokban stb., s a katonaság jellege is mellőzi e tekintetben a többi vallásfelekezeteket s berendelik a protestáns legénységet sokszor kath. istenitiszteletre.

Még kevésbé valósított meg a törvény másik része, mert a mi egyházaink még most is híveiknek megadóztatása útján tartják fenn önmagukat s iskolai szükségleteiknek javarészét is ezen adóból, adakozások- és hagyományokból fedezik s az állam csak bizonyos mértékben járult hozzá ezen költségek fedezéséhez. Ezzel szemben a róm. kath. egyház hívei ma sem fizetnek egyházi adókat, nem szólva a püspökök s az egyházak óriási jövedelméről, illetve birtokairól, amelyeknek nagy részét az állam engedte át haszonélvezetre a kath. egyháznak.

Igényeinket a magyar állam elismerte a XX. t.-c. megalkotása által s ezt szem előtt tartva fizeteskiegészítést ad a lelkészeknek (kongrua), tanítóknak, segélyt ad a középiskoláknak stb., azonkívül hozzájárul az egyház közigazgatási és iskolai szükségleteinek fedezéséhez is.

„Országos segély“ címén 1869-ben először részesültünk évi 20,000 forintban. Ez az összeg 4 kerületünk között arányosan került szétosztásra azzal a rendeltetéssel, hogy ez szorosán vett egyházi célokra fordítandó. 1892-ig kerületenkint 5000 forintot utalt ki az állam, majd évi 6000 forintot. 1899-től évi 17,000 koronát, 1901-ben 23,500 koronát, 1902-től 30,000 koronát, 1904-től 57,600 koronát.

Az 1848 : XX. t.-c. fokozatos végrehajtásáról szóló s most tárgyalás alatt álló Apponyi-féle javaslat az egyházi adózás rendezésére, az egyházi közigazgatás költségeire és az országos lelkészi nyugdíjintézet segélyezésére az eddigi évenkénti segélyezési rendszer helyébe ág. hitv.

ev. egyházunk javára 54.600,000 kor. örök alapítványt óhajt létesíteni és míg ezen alapítványi tőkét egyházunknak teljes összegében kiszolgáltatja, addig 1918/19-re évi járadékot biztosít egyházunknak 1.911,000 koronában, 1920/21-re évi 2.184,000 koronában. Ezen évi járadék nem zárja ki egyéb egyházi szükségleteknek állami segélyezés útján való fedezését és nem érinti azokat az államsegélyeket sem, amelyek eddig alkotott vagy a jövőben alkotandó külön törvények, vagy ily törvényeken alapuló szerződések értelmében akár egyházi, akár iskolai célokra illették, vagy ezután illetni fogják, vagy a fejlődés mértékéhez képest szükségesnek fognak mutatkozni.

A törvény fokozatos végrehajtásának célja kétségtelenül kiviláglik e javaslatból, ha azt az előző évtizedek segélyezéseinek arányszámaival összehasonlítjuk. De mert a javaslatban foglalt örök alapítványi összeg után járó kamat, illetve évi járadék távolról sem fedezné még egyházi és iskolai szükségleteinket, azért az egyet. közgyűlés a javaslatot tárgyalási alapul elfogadta ugyan, de azzal, hogy az örök alapítványi összegnek 54 millióról 200 millióra való fölemelését kéri.

Az 1891—94-iki zsinaton Kaas Ivor báró a XX. t.-c. végrehajtásával kapcsolatosan, általános helyeslés között azt javasolta: folyósítson az állam egyházunknak 6 millió koronát egyszerre s ezzel örök időkre megváltotta volna a XX. t.-c.-ben kimondott anyagi igényeinket. Ha ezt az állam, illetve a kormány akkor megcselekszi, feltétlen romlásba kerültünk volna, mert íme a mostani javaslat évi járadék címén egy harmadát biztosítja s az örök alapítványi tőkéjét szinte tízszeresére emelte fel.

Minthogy előre nem láthatjuk, hogy mily mértékben emelkednek majd egyházunk és intézményeink közszükségei, azért a végleges megváltás most sem kívánatos, annál kevésbbé, mert teljes megváltás esetén az ingatlanok és értékpapírok egyházunk kezelésébe kerülnek s esetleg árfolyamesésnek, elértéktelenedésnek ki volnának téve. Egyházunk jövő, jól felfogott érdeke sokkal inkább kívánja az örök alapítványszerű propozíció elfogadását fölemelt tőkével a törvénynek fokozatos végrehajtása mellett.

□ □ □ □ □

Az egyházközség 1917. évi beléletéről s munkájáról a következő adatok nyújtanak vázlatos képet:

1. *Az egyházi közgyűlés megemlékezése Korbély Géza elhunytáról.* A január 21-ikén tartott egyházi közgyűlésen Bánó Aladár egyházfelfelügyelő mély megilletődéssel emlékezett meg arról a mérhetetlen veszteségről, mely az egyházat december 27-ikén Korbély Géza, szeretett lelkészünk elhunytával érte. Ide iktatjuk szavaiból a következőket: „Az elhunyt lelkész meleg egyházszeretetével, fényes tehetségével, lan-

kadatlan munkakedvével elévülhetetlen érdemeket szerzett magának nemcsak egyházközségünknel, hanem a Kollégium, az egyházmegye, az egyházkerület és egyházegyetem, a város és a megye körében is. A munka súlya vetette őt kórágóra és lábadozó állapotában is az a gondolat fájt neki leginkább, hogy azon intézményeknél, melyekkel lelke összeforrott, hivatásának immár nem fog oly mértékben megfelelni, ahogy fenkölt lelke azt óhajtotta volna. Ez a gondolat rettenetes víziókat idézett elő lelkében és lehetetlenné tette felgyógyulását. Egyházunk körében töltött közel tízévi áldásos működésével az egyháztagok legteljesebb elismerését, szeretetét és nagybecsülését érdemelte ki. "A közgyűlés a felügyelő kegyeletes megemlékezését magáévá téve, Korbély Géza áldott emlékét jegyzőkönyvében megörökítette s elhatározta, hogy a nagy veszteség fölött érzett mély fájalmát és részvétét a gyászoló özvegynek is tudomására hozza.

2. *Köszönet a miskolczi testvéregyháznak.* Ugyane közgyűlés mondott köszönetet a miskolczi testvéregyháznak azért, hogy drága halottunkat mintegy saját halottjának tekintve, készséggel megengedte, hogy a ravatal a templomban állíttassék fel, ezáltal is kifejezve azt, hogy egyházunk gyászában oly testvéries részvétellel osztozik.

3. Ugyane közgyűlés határozta el, hogy dr. Deák János h. lelkésznek az Eperjesen tartott gyászistentiszteleten elmondott beszédét Évkönyvében kinyomatja.

4. Ugyane közgyűlés vette tudomásul a jan. 16-iki, az alesperes elnökle mellett tartott egyháztanács jelentéseit, melyek alapján a) a közgyűlés megszavazta a temetési költséget; b) tudomásul vette, hogy alesperes a püspök felhatalmazása folytán dr. Deák János theol. akad. tanárt kérte fel a helyettes lelkészi teendők végzésére; c) megállapította az új lelkészi híványt.

5. *Pályázat a lelkészi állásra.* Ugyane közgyűlés mondotta ki, hogy a lelkészi állás betöltése céljából 1917. márc. 31. lejárattal pályázatot hirdet az Ev. Órállóban.

6. *A vallástani órák ellátása.* Ugyane közgyűlés kérte fel Draskóczy Lajos, Gömör János és Lehoczky Egyed urakat, hogy a megboldogult lelkész betegsége alkalmából az egyes iskoláknál vállalt vallástanítást a lelkészi állás betöltéséig tovább ellátni sziveskedjenek.

7. Ugyane közgyűlés az egyház képviselőjében szavazati joggal Farkas Lajos és dr. Szilávik Mátyás egyháztagokat küldte ki az 1917. febr. 22-iki rendkívüli esperességi közgyűlésre.

8. *Számadások.* Ugyanez a közgyűlés, a számvizsgáló-bizottság és az egyháztanács javaslata alapján, az Egyh. Alkotmány 273—275. §§-ai értelmében az 1916. évi egyházi és iskolai, a Cherogerontikon segélyegyleti számadásokat jóváhagyta és a felmentvény megadásával Schönwiesner János egyházi gondnoknak s a Cherogerontikon kezelőjének,

Durst Győzőnek, a pénztár és vagyon lelkiismeretes kezeléséért, továbbá a számvizsgáló-bizottság tagjainak, kivált buzgó elnökének: Vogel Bélának, a számvizsgálat körül kifejtett szives fáradozásukért hálás köszönetet mondott.

9. *Költségelőirányzat és egyházi adókimutatás.* Ugyancsak a március 11-iki közgyűlés állapította meg az Egyh. Alkotmány 244—263. §§-ainak figyelembevételével az 1917. évi egyházi költségelőirányzatot, valamint elhatározta az egyháztagok személyi és állami adó utáni egyházi adójának mérsékelt emelését.

10. *Szavazás az esperesi állásra.* A március 11-iki közgyűlés az esperesi állás betöltésénél szavazatát egyhangulag Liptai Lajos alesperesre, az Eperjes városi és vidéki egyház lelkészére adta.

11. *Egyházunk képviselője az esperességi közgyűlésen.* A június hó 12-ikén Eperjesen tartott egyházmegyei közgyűlésen egyházközségünket hivatalból Bánó Aladár egyházi felügyelő, dr. Deák János h. lelkész, szavazati joggal Pálesch Árpád és dr. Szlávik Mátyás, tanácskozási joggal pedig számos egyháztag képviselte.

12. *Adókimutató-bizottsági és pénzügyi bizottsági elnök- és tagválasztás.* A március 11-iki közgyűlés az egyháztanács javaslatára dr. Flórián Károly hadifogságban léte miatt megüresedett adókimutató-bizottsági elnöki tisztségre Slajchó Mihályt, pénzügyi bizottsági elnökül az elhunyt dr. Kakúsz Béla helyére Vogel Bélát, pénzügyi biz. tagokká pedig Kobilicz Frigyeszt és Mayer Endrét választotta.

13. *Jelölés a lelkészi állásra.* Az április 15-ikén, Liptai Lajos esperes és dr. Wallentínyi Samu egyházmegyei helyettes-felügyelő elnöklelte mellett tartott közgyűlésen esperes jelentette, hogy a lelkészi állásra hirdetett pályázat alapján a kitűzött határidőben hozzá öt kérvény érkezett be; a kérvények a püspök úrhoz felterjesztettek, aki valamennyi pályázót jelölhetőnek ismerte el. Miután esperes részletesen is ismertette a pályázók kérvényeit s okmányait, az egyházi közgyűlés a beérkezett pályázatok szerint Endreffy János lajoskomáromi, Fábry Viktor kolozsvári és Hajts Bálint késmárki lelkészeket jelölte, próbaszónoklatra mind a hármat meghívta, és pedig május 6-ikára Fábry Viktor kolozsvári lelkészt, május 13-ikára Hajts Bálint késmárki lelkészt s május 20-ikára Endreffy János lajoskomáromi lelkészt, a lelkészválasztást pedig május 27-ikére, pünkösöd napjára tűzte ki.

14. *Hadbavonult egyháztagok szavazati jogának gyakorlása.* A márc. 11-iki, illetve április 15-iki közgyűlés, Draskóczy Lajos indítványára, a lelkészválasztásra való tekintettel úgy határozott, hogy a hadbavonult egyháztagok meghatalmazottjaik útján gyakorolhatják szavazatukat.

15. *Sándor Izabella elemi iskolai tanítónő fizetési államsegélyének kérelmezése.* Az egyházközség ismételten megújított abbéli kérését, hogy a vallás- és közoktatásügyi miniszter Sándor Izabella tanítónő számára,

négyévi működésére való tekintetből 200 kor. államsegélyt adni sziveskedjék, a kultuszkormány 166,560—1916. sz. a. leiratában ismételten elutasította. Az iskolaszék 1917. május 8-iki ülésén elhatározta, hogy ismételten kérelemmel fordul a miniszterhez ezen, egyházunkra nézve sérelmes intézkedés megváltoztatása érdekében; mivel azonban Sándor Izabella tanítónőnek az 1907:XXVII. 10. és az 1913:XVI. 6. értelmében joga van a 200 kor. fizetésemeléshez, az iskolaszék a 200 kor. fizetésemelés folyósítását határozta el, illetve javasolta 1915. szeptember 1-jétől kezdve mindaddig, míg a minisztérium a fizetést kiegészítő államsegélyt nem folyósítja.

16. *A május 8-ikán tartott iskolaszéki ülés:* 1. döntött a tandíjfelengedések ügyében; 2. megállapította az évváró vizsgák idejét; 3. kiosztotta az ösztöndíjakat; 4. határozott az elemi és polgári iskola közös értesítőjének kiadása ügyében.

17. *Lelkészválasztás.* A lelkészválasztó közgyűlés Bánó Aladár helyettes egyházmegyei felügyelő és Liptai Lajos esperes elnökle mellett május 27-ikén, pünkösöd napján a templomban folyt le. Bánó Aladár helyettes egyházmegyei felügyelő lelkes megnyitóbeszédében üdvözölve a közgyűlést, felhívta annak figyelmét a megejtendő szavazás messze jövőre kiható fontosságára, kérte az egyháztagokat, hogy szent kötelességüknek igaz egyházszeretettől sugalmazott szívvel tegyenek eleget. A szavazás megejtése után az elnökség kihirdette az eredményt, mely szerint Endreffy János 72 szavazata ellenében 103 szavazattal az egyházközség lelkészévé Fábry Viktor kolozsvári másodlelkész lett megválasztva.

18. Az 1917. július 7-ikén tartott iskolaszéki gyűlés meghallgatta s örvendetes tudomásul vette iskolaszéki elnöknek a polg. isk. vizsgálatokról szóló, nemkülönben az igazgatóknak az egyes intézetek működéséről szóló jelentéseit. Ugyanez az iskolaszéki ülés tárgyalta az elemi iskolai tanítók tűzifa-kárpótlási igényének kérdését, Durst Győző kántori fizetése felemelésének ügyét, Blaschek Mária polg. isk. igazgató tiszteletdíját s javaslatot terjesztett idevonatkozólag a közgyűlés elé.

Dr. D. J.

(Folytatjuk.)

□ □ □ □ □

Adatok az 1918-ik év történetéhez.

Nevezetesebb, kiemelkedőbb mozzanata vagy eseménye az 1918-ik esztendőnek nem igen volt. Az újévi istenitisztelet után a szokásos népmozgalmi adatok hirdetése az egyetlen, amellyel — bár az elmúlt esztendő történetébe tartoznék — a folyó év történetét vezetem be. A jelen szorososan kapcsolódik a multhoz s a jövő perspektívája nem nélkülözheti a multba való visszapillantást s az onnan merftendő tanulságokat. Sok örvendetes jelenségét nem tartalmaz — sajnos — ez a statisztikai jelentés,

szomorú stílszerűséggel illeszkedik bele világunk és jelen korunk sok-sok sajnálatos eseményei közé. Mert mélyen elszomorító, sőt egyenesen megdöbbenő a születési esetek minimális arányszáma. Két fiúcskát és egy leánykát kereszteltünk az 1917-ik év folyamán s a kis leányka is csak a véletlennek akaratából került anyakönyvünkbe; édes szülei ruttkai lakosok s ma már a mi kis leányunk is ruttkai levegőt szív magába. Örkdjön ott is fölötte az Istennek gondviselése, az Ő oltalmába ajánljuk, gyarapodásra és fejlődésre várjuk az ittmaradt két kis fiúcskát is. A boldog szülők lássák gyermekeikben s azoknak külső és belső fejlődésében minden szépséges reményüknek egyre fejlődő, gyarapodó s valóságba növevő letéteményeseit, váljanak sok büszke örömmel és boldogságnak forrásaivá nekik és nekünk is mindnyájunknak s adja Isten, hogy az 1918-ik évről szóló jelentésünkben megsokszorozódott születési esetekről számolhassunk be egy év múlva!

Szinte hihetetlenül hangzik ezzel szemben az az örvendetes tény, hogy az elmúlt esztendőben 20 ifjút és 19 hajadont konfirmáltunk az előző év 17 konfirmandusával szemben. Itt pedig helyre is kell igazítanom a jelentésbe bekerült azt a téves adatot, hogy az 1916-ik év folyamán konfirmáció nem tartatott volna. A tévedést örömmel vehetjük tudomásul azért, mert így az elmúlt év konfirmáltjainak száma annál impozánsabb s annál megnyugtatóbb. A hitükben megerősített ifjak és hajadonok váljanak egyházunk élő, öntudatos és meggyőződésteljes tagjaivá, akik sohasem fogják szégyenleni a Krisztus evangéliumát, hanem arra építik föl ideig és örökké tartó boldogságukat!

Eskettünk 4 párt, s ha ezzel meg is tartottuk az elmúlt év arányszámát, mégis erősen alatta maradt ez a békeidők esketési arányszámának, aminek szomorú, de érthető oka a háború. A 4 pár közül kettő vegyes-házasságban keresi az élet boldogságát. Találják is meg azt mindnyájan, akik frigyre léptek s példázzák szívük utolsó dobbanásáig a zavartalan boldogságot, békességet, az egymással és egymásért való együttélés tiszta harmoniáját!

Az *Úr asztalához* járult 431 férfi és 287 nő, összesen 718.

Az igazságot és benső békességet éhező és szomjuhozó lelkek találják meg mindenkor üdvüket az Úr Jézus Krisztussal való egyesülésben!

Temettünk 13 egyháztagot, hárommal többet, mint az előző évben. Finemen ötöt, női nemen nyolcat. Hat éven alul: három fiú-, egy leánygyermeket. Hetven éven felüli élemedett egyháztagjaink közül 4 nőt ragadott el tőlünk a halál; öt házasságot bontott föl úgy, hogy két esetben a férfiú, 3 esetben a nő tért nyugovóra. Az elköltözöttek síri álma legyen csöndes, békességes, emléküket kegyeletünk és szeretetünk őrzi mindörökre. A gyászborultakat vigasztalja meg Isten gazdag kegyelme, hogy érezzék a zsoltárköltő szavainak megnyugtató, biztató,

vigasztaló erejét: „ha emésztődik is szívem és lelkem, mégis Te vagy, nagy Isten, kösziklám és menedékem“!

Reverzális sem javunkra, sem rovásunkra nem köttetett, és boldogan jelentem azt is, hogy kitérés-i eset sem fordult elő az elmúlt évben. Maradjunk is meg a hűségben tántoríthatatlanul, ragaszkodjunk egyházunkhoz, hitünkhöz, „tartsuk meg azt, ami nálunk van, hogy senki el ne vegye a mi koronánkat“!

E jelentéshez fűzöm már most az 1918. év január havának népmozgalmi adatait, amely szerint egy leánykát kereszteltünk, egy párt eskettünk, özv. Zelenka Pálné szül. Antony Paulát, volt nagynevű püspökünknek nejét, nőegyletünknek érdemdús díszelnökét, egyházunk lelkes tagját pedig január 28-ikán temettük el nagy részvét mellett. Temetésén a tiszai egyházkerület képviselőjében Liptai Lajos esperes és Francz Vilmos bártfai lelkészek voltak kiküldve, akik a kerület nevében koszorút helyeztek ravatalára. A gyászszertartást a lelkésszel Liptai esperes és dr. Deák theol. akad. tanár végezték. Utóbbi a nőegylet nevében búcsúztatta el a sírnál, utána ugyanott Liptai esperes magasszárnyalású imát mondott el fölötte. A lelkész a háznál tartott gyászbeszédében méltatta a megboldogult nagyasszony életét és annak tartalmát, amelyben két vonás volt domináló: tudott hinni és szeretni. Ez a két vonása domborult ki életében, ez kísérte át az örökkévalóságba. Emléke áldott és élni fog mibennünk!

Nagyfontosságú a püspök úr öméltósága 5396—1917. számú azon leirata, amelyben a tiszai ág. hitv. ev. egyházkerület egyházközségeit, fő- és középiskoláinak tanártestületeit, valamint az eperjesi ev. tanítóképző-intézet tanártestületét fölhívja, hogy a nagyméltóságú báró Prónay Dezső egyetemes egyházi és iskolai felügyelőnek állásáról történt lemondásával megüresedett méltóság betöltése tárgyában ejtsék meg a szavazást. Minden egyházközség e tárgyban közgyűlést tart, amelyen a jelöltekre szavaznak. A közgyűlés általános többségének véleménye az egyházközség szavazata, amely előírt hivatalos formájában 1918. évi március 31-ikéig a püspöki irodába lesz beküldendő.

Egyidejűleg a körlevéllel érkezett a püspök úrnak nyomtatásban megjelent fölhívása, amely *Szent-Ivány Árpád* öméltóságát, a tiszai egyházkerület érdemdús felügyelőjét ajánlja megválasztásra annyival is inkább, miután január 10-ikén Budapesten nemcsak az esperességek elnökségei által tartott értekezlet, hanem az ugyanazon napon az egyetemes közgyűlés megjelent tagjaiból alakult értekezlet is egyhangú lelkesedéssel és örömmel bontott zászlót a mi egyházkerületi felügyelőnk mellett. Az e tárgyban tartandó közgyűlésünkre még külön is felhívjuk majd híveink figyelmét.

Egyházunk legifjabb szerve.

A reformáció 400-éves jubileuma alkalmával tartott ünnepi istentiszteleten nt. Fábry Viktor lelkész úr kérésére Szánik Ernő énektanár vezetése alatt az Evang. gyámint. Nőegylet tagjaiból és a theol. akadémia hallgatóiból alkotott alkalmi vegyes-kar Weber „Miatyánk“ c. énekét adta elő négy szólamban. A vegyes-kar a theologiai akadémiának reformációi emlékünnepén újból szerepelt Beethoven „Hit“ c. nyolcszólamú énekével.

Felbuzdulva a résztvevők lelkesültségén, a tagok elhatározták, hogy a kart állandósítani fogják s részvételre szólítják fel az egyház férfitagjait is. Az alakuló-ülésen megállapították, hogy az állandó vegyes-kar célja és hivatása lesz az istentiszteleteknek karének által való vonzóvá tétele, az egyházzal kapcsolatos jótékony intézmények, egyletek ünnepélyein történő szereplés és vallásos estélyeken való közreműködés.

A tagok e ténykedésükkel a hitbuzgó elődök nyomdokaiba akarnak lépni, a protestáns hitéletet szolgálni s a jövő nemzedéknek követendő példát kívánnak adni.

Elnökké egyhangú lelkesedéssel *Csengey Gusztávné* úrnőt választották meg, kiben a vegyes-kar lelkes vezetőre talált; alelnökké *Molitorisz Istvánné* úrnőt, titkárrá *Blaschek Mária* polg. isk. igazgatót választották meg. Az ekként megalakult állandó vegyes-kar *Szánik Ernő* énektanárt a karmesteri teendők elvállalására kérte fel.

Az egyházi vezetőség és az Ev. gyámintézeti Nőegylet elnöksége örömmel vették tudomásul az állandó vegyes-kar megalakulását s mindkét részről erkölcsi és anyagi támogatás biztosított részére.

A vegyes-kar a polgári leányiskola egyik tantermében tartja az énekórákat, eddig 57 nőtagja és a theol. akad. hallgatóin kívül 16 férfi-tagja van. Örvendetes jelenség, hogy a tagok száma növekedik.

A résztvevő hölgyek a következők: Alth Jenőné, Andaházy Olga, Blaschek Mária, Bohrandt Lajosné, Borsody Károlyné, Bretz Ilona, Csengey Gusztávné, özv. Czigelbrier Kálmánné, dr. Deák Jánosné, Durst Klára, Durst Olga, Dzurik Mariska, Dzurik Olga, Fábry Viktorné, Friedl Ilona, Gönczy Gáborné, Gubcsó Rózsi, Gallé Alma, Halbsch Évi, Hartmann Albertné, Hartmann Gizella, Hoffmann Mariska, Holénia Béláné, Holénia Lajosné, Jelenik Emma, Kameniczky Ilona, Kameniczky Gizella, Késmárszky Gizella, Klemens Mila, Klobusitzky Béláné, Kobilicz Frigyesné, Kobilicz Natália, Kurth Anna, Kurth Dóra, Lutocska Zsófi, Mikolík Istvánné, Molitor Gusztávné, Molitorisz Istvánné, Móroczy Karola, dr. Obál Béláné, Peskó Ödönné, Raab Jánosné, Reisinger Margit, Öhlschläger Ilona, Sándor Izabella, Scholtze Károlyné, Simkovics Mária, Slajchó Mihályné, Slajchó Mila, Szánik Ernőné, Szeles Gáborné, Szlávik

Margit, Szlávik Dóra, Schmitzer Ella, Woháner Dezsőné, Zavatzky Irén, Zemán Gizella.

A résztvevő urak a következők: Ambrózy Béla, Borsody Károly, Dancz Ferenc, Dahlström Károly, dr. Deák János, Décsy János, Durst Győző, Fábry Viktor, Gönczy Gábor, Hajdú Árpád, Lehoczky Egyed, Molitor Gusztáv, Oberländer Károly, Tomasek Lajos, Szilvássy Bertalan, Zemán Zoltán és a theol. akad. hallgatói.

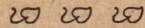
BLASCHEK MÁRIA,
titkár.

Örömmel közlöm egyházunk ezen új és legifjabb, szép szerepű és bizonyára csak áldásosan működő szervének titkári jelentését s a magam részéről csak azt fűzöm még hozzá, hogy az a cél, amelyet az ifjú egyesület zászlajára írott, találjon minden egyes tagjában lelkes szolgálót és támogatót. Dalra föl! Zengjen az ajkáról Istenünket dicsőítő hatalmas hymnus, áhitatot keltő zsoltár minél több, minél gyakrabban! Toborozzon a dal ereje még sok tagot, lelkes ápolókat az ifjú egyesület számára, hadd jöjjünk ezáltal is közelebb egymáshoz, hadd öleljezzünk mint egy anyának édes gyermekei, szívünkben szeretettel, lelkünkben tántoríthatatlan hittel és az egymáshoz tartozandóságnak lángbogyuló tűzével! Oh, nagy szükségünk van és lesz erre! Sionunk megfogyatkozva, de még szilárdan áll! Szél és vihar zúg és ólálkodik körülötte, hullámok mossák fundamentomát. Jöjjetek mindnyájan, kedves híveim, építsünk élő falat Sionunk köré: a hitnek, szeretetnek, lelkesültségnek és tántoríthatatlan hűségnek falát, amelyen ne vehessenek erőt a pokloknak kapui soha! Hithű, vértanúságot szenvedett apáink szent örökét őrizzük meg tisztán, erősen, büszkén a jövő számára, nehogy minket vádoljon az utókor, a későbbi nemzedék a közönyösségnek, egyháziatlanságnak és hűtlenségnek vádjával! Legyen ez a templomi-egyházi kar szintén egyik építő szerve Sionunknak, ápolója tagjainak egyértelműségében, testvéries gondolkodásában és cselekvésében. Lelkesedés szülte a vegyes-kart, bölcsőjét ringassa szeretet, buzgóság és kitartás, akkor osztályrésze lesz sok szépséges siker, akkor a hozzáfűzött remények valóra válnak majd. Úgy legyen!

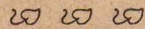

Dr. Kenessey Béla, Erdély református püspöke I. évi január hó 8-ikán meghalt Kolozsvárt. A nagynevű püspök mindig szíves érdeklődéssel viseltetett ev. egyházunk iránt, amit természetyszerűleg megmagyaráz az a körülmény, hogy Istenben megboldogult édesanyja a lutheránus „Perlakiak Ároni házának“ volt egyik fenkölt lelkületű női tagja, aki hitét mindvégig megtartván, a kolozsvári evang. egyháznak és nőegyletének illusztris tagja volt. 1914. késő őszén temettem el Kolozsvárt s akkor bizony nem sejtettem, hogy három évre rá nagy fia emlékének szenteljek itt Eperjesen kegyeletteljes gondolatokat. Kenessey

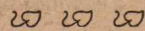
püspök egyike volt azon ritka „igehirdetőknek, hitszónokoknak, akinek lelkét teljesen áthatotta, ajakát ékesszólóvá tette az evangélium isteni ereje. Csak a Krisztust, mindig csak a Krisztust prédikálta. Hitt és azért szólott, hitt és hitet ébresztett, hitt és hitet növesztett“. A minden ízében keresztyén lelkületű, izzóan protestáns férfiú emlékét áldó kegyelettel s hálás szeretettel övezzük mi is, a testvéregyház.

Az eperjesi theol. akadémiához új tanárt választott egyhangú lelkesedéssel a hazai evang. theol. akad. nagybizottság Budapesten, báró *Podmaniczky Pál* felsőszelii lelkész személyében. Tanszékét még e hó folyamán foglalja el. Szívesen és szeretettel várjuk jövetelét; közöttünk való munkálkodása legyen eredményes és áldásos és legyen építő erejű, lelkesítő, példát adó azok számára, akiket a lelkészi pályára szakavatottan elő fog készíteni. Az Úr áldja meg idejövetelét!

Folyó hó 2-ikán jegyezte el magát *Slajchó Meluska* k. a. hívünk *Lamparter Jenő* tart. hadnaggyal. Az ifjú jegyeseknek édes boldogságot kívánunk, a szülők örömeiben pedig őszinte szívvel osztozunk.

Gyűlések. Az adókivető-bizottság f. hó 18-ikán d. u. 5 órakor a lelkészi hivatalban, a számvizsgáló-bizottság f. hó 21-ikén d. u. 3 órakor a Bankegyelet tanácsstermében tart ülést. Egyháztanácsi, majd egyházközségi közgyűlést e hó végén, illetve jövő hó elején fogunk tartani. Meghívókat külön is küldök.

A „Gyülekezeti Élet“ első számához mellékelt „törzslap“-ot még csak kevesen küldték vissza hivatalomhoz. További félreértések kikérelése céljából körvonalozom rendeltetését: A törzslappal az a céлом, hogy gyülekezetünk összes felnőtt és kiskorú tagjainak, egyszóval minden evangélikus léleknek pontos adatait beszerezsem és törzskönyveljem. Tehát mindazok, akik ily törzslapot kaptak, ha családosak, akkor a megfelelő rovatba írják be saját, hitvesük, gyermekeik és velük egy háztartásban élő egyéb családtagoknak vagy rokonoknak nevét, vallását, állását, foglalkozását, lakását (utca és házszám) és a születés idejét. Egyedülálló, önálló nők és férfiak a törzslap első rovatát töltik ki csupán s ha velük valamilyen evangélikus hozzátartozójuk lakik, az alsó (családtagok) rovatba írja nevét és többi adatait. A vegyes-házasságban élő kedves híveink is összes családtagjaikat és velük egy háztartásban élő rokonaikat mutassák ki, tekintet nélkül arra, hogy az illetők egyházunkhoz tartoznak-e vagy sem.

Ha ez a törzslap elkallódott volna, a túloldali minta szerint készítsen egyet és kitöltve küldje be mielőbb hivatalomhoz (lelkészi hivatal, Főutca 99. sz.).

Például :

	Neve	Val- lása	Állása, foglalkozása	Lakása utca és házszám	A születés ideje	Jegyzet
a család- főnek	Jórend Ottó	ref.	asztalos	Fő-utca 70.	1867. jan. 10.	Az egyedülálló, ön- álló nő vagy férfi e rovatot tölti ki.
a hitves- nek	neje, szül. Sárdi Ilona	ág. h. ev.	—	"	1875. aug. 5.	—
a gyermekeknek születésük sorrendje szerint	Ilka	ág. h. ev.	—	"	1895.	férjhez ment X. Y.- hoz Kassára.
	Sándor	ref.	önkéntes	"	1898.	
	Margit	ág. h. ev.	—	"	1900.	
	Elek	ref.	—	"	1905.	
egyéb családtagok és hozzátartozók	özv. Sárdi Jánosné	ág. h. ev.	—	"	1850.	nagymama
	Jórend Margit	ág. h. ev.	—	"	1892.	testvér

JEGYZET: Kérem azon híveinknek nevét és lakását ide följegyezni, akiről tudják, hogy egyházunk tagjai sorába még nem vétettek föl.

Például: Árkosi Róbert mérnök, Kossuth L.-utca 102. sz. a., evangélikus, nemrégén költözött ide, egyházunknak ezideig még be nem jegyzett tagja.

A törzslapok adatainak alapján teljesen megbízható anyakönyvet készíthetek híveinkről, az időközi változásokat könnyen figyelemmel kísérhetem különösen úgy és akkor, ha kedves híveink szivesek lesznek ily változásokat (pl. lakásváltozást) bejelenteni. Megkönnyíti az majd leginkább tervbevett látogatásaimat, amelyeket idejövetelem óta szorgalmasan végzek, de lassú haladással éppen azért, mert megbízhatlan adatok alapján végezzük ezeket s bizony, szinte minden házba kell bemennem megérdeklődni, hogy ez vagy amaz a hívünk itt lakik-e vagy sem? És itt mindjárt szives türelmét is kérem azoknak, akiknél mindeztideig nem tehettem látogatást azzal, hogy mindenkihez elmegyek s remélem, nem is egyszer csupán, hanem gyakrabban.

Bőjti elmélkedések.

Február hó 21-ikén, csütörtökön d. u. 5 órai kezdettel tartjuk első bőjti elmélkedésünket s azontúl minden csütörtökön d. u. 5 órakor folytatjuk ezen bőjtdélutáni istentiszteleteinket egészen Húsvétig. Arra kérem k. híveinket, hogy e délutáni istentiszteleteinken is részt venni szíveskedjenek és pedig minél nagyobb számmal, hogy az igehirdetőknak gyönyörűségükre szolgáljon a népes gyülekezet előtt való prédikálás, mi pedig épüljünk ezek nyomán benső emberünkben. E kérésem vonatkozik rendes vasárnapi istentiszteleteinkre is, amelyeknek látogatottsága az utóbbi vasárnapokon valamennyire megcsappant. Tudom, hogy sok mindenféle körülmény akadályoz egyeseket abban, hogy templomba járjanak minden vasárnap, de ezek az akadályozó körülmények ne vonatkozzanak minden vasárnapra. Az üresen maradt helyek oly szomorúvá teszik az istentiszteleti élet képét s úgy kiáltoznak rendes betöltőjük után! Tüntessük el az akadályozó körülményeket erre az egy órára s ne elégedjünk meg csupán az otthon végzett imádsággal. A léleknek kell, hogy szüksége legyen arra a táplálékra, amelyet Isten igéje nyújt a templomban. Lám, a vizet is meg lehet találni mindenütt a levegőben pára alakjában, de ha szomszágunkat csillapítani akarjuk, akkor a forrásból merítünk magunknak vizet s nem a levegő párájából. Luther azt mondta, hogy a keresztyének járjanak istentiszteletre, ha még oly röviden hirdetnék is ott Isten igéjét! S bizonyára csak helyes válasz volt az, amit annak a gúnyolódó embernek szavára adott egy szorgalmas templomlátogató, amikor arra a kifakadásra: „Minek is járjak templomba, hisz úgymint tudom már mindazt, amit a pap prédikál...“ így felelt: „Én is ismerem a kenyérnek ízét s mégis újból és újból kívánom meg és eszem azt“. Elmondok még két apróságot erre vonatkozólag. Vasárnap volt. A fiatalság a templomba igyekezett, egyik társuk azonban sétára indult. Vele találkozó barátja azt kérdezte tőle, hogy nem jönne-e inkább templomba? Röviden s határozottan „nem“mel felelt. „Miért?“ kérdezte barátja. „Mert nem hiszek. Hit dolgában hasonlítok a tiszta, fehér, üres papirlaphoz.“ „No, akkor jól vigyázz, hogy e fehér papirlapra az ördög rá ne írja a nevét!“ A berlini missió superintendense beszéli el a következő érdekes epizódot. Oranje államban élt egy farmer, akinek szerezcsen szolgálja sohasem mulasztotta el a vasárnapi istentiszteletet, s e célból a farmtól hosszú utat kellett megtennie a legközelebbi missió-állomásig, ahol templomuk is volt az evangélikusoknak. A farmer egy alkalommal rászólt szerezcsen szolgáljára: „Mit járod te minden vasárnap azt a hosszú utat a templomba, miért nem énekelsz és imádkozol itthon?“

A szerezcsen szolgálja a tűz mellett ülve, szó nélkül parazsat vett ki a tűzből s maga elé tette; amikor kihült és fekete lett, újból visszatette

a tűzbe, ahol csakhamar újból áttüzesedett, azután így szólt: „Nézd, uram, ez a feleletem. Istentiszteletre azért járok, hogy újból és újból átforrósodjék az én lelkem is a szent tűztől. Rossz szolgáló eddig nem voltam, de ha egyszer beszüntetem a templombajarást, csakhamar észrevennéd azt szolgáltatamon is s nem lennél többé megelégedve szolgálóddal.“

Beszéljenek ezek az apró kis históriák kinek-kinek lelkéhez megértően s a megszívvelésnek hangján. Hátha megtelnek újból templomunk padsorainak üres helyei?! Hátha ismét nagy számban jönnek el Istennek gyermekei az ő házába szomjúhozó lélekkel?! Oh jöjjetek mindnyájan a szent forrásból meríteni élővizet, hogy teljesejék rajtunk Jézus szava: „Valaki abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; mert az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne!“ S ha e világ gondja és foglalatossága akadályozni akar templombajárásunkban, jusson eszünkbe az Úrnak Márhához intézett szava: „Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és sokra igyekezel; de egy a szükséges dolog és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik őtőlé.“ (Olvasd Luk. ev. 10. fejj. 38—42. v.)

Hozzuk magunkkal az énekeskönyvet a templomba!

A „Gyülekezeti Élet“ fentartási költségeinek fedezésére kedves híveink áldozatkészségéből a következő adományok folytak be:

dr. Wallentfnyi Samu 5 kor.	Kübecher Albert, Leibicz 5 kor.
Raab János 10 „	özv. Koch Tivadarné 5 „
Meliorisz Ilka 10 „	Glatz Ilona 3 „
Thrór Gyula 12 „	Klobusiczky Béla 6 „
özv. Schimkó Ervinné... .. 6 „	özv. Maurer Lajosné 10 „
özv. Czigelbrier Kálmáné 6 „	özv. Puchert Gyuláné 10 „
Bielek László 40 „	özv. Schroeffer Antalné 10 „
Bánó Aladár 40 „	Schönwiesner János 20 „
Szutórisz Frigyes 5 „	Flachbarth Jenő, Nagysáros 5 „
Gubcsó Gyula... .. 10 „	Geyer János, Nagysáros 5 „
Hennel Ilona 10 „	Lindgrün Alajos, Nagysáros 5 „
Sándor Sándor 3 „	Öhlschläger Ödön... .. 3 „
Imre Gézáne 10 „	Mussoni Antalné 15 „
Holénia Lajosné 6 „	(Jövő számunkban folytatjuk.)

Hálás köszönet mindenkinek egyenként és összesen. Isten áldása legyen az adakozókon és adományaikon. Sok aggodalommal indítottam útnak „Gyülekezeti Életünk“ első számát s tépelődve vártam az utána következő napokban híveink megnyilatkozását. De már január 3-ikán boldogan szorítottam kezet azokkal, akik biztató szavak kíséretében személyesen hozták el hozzájárulásukat s lélekben ott jártam mindazoknál köszönetemmel, akik a posta útján küldték be adományukat buzdító sorokkal, amelyekből kiérezhettem, hogy híveink megértéssel és szívesen fogadták e kis lapot. Talán mondanom sem kell, hogy mindez vég-

telenül jól esett nekem, hogy eloszlott minden aggodalmam a „Gyülekezeti Élet“ további sorsát illetőleg s ha a föntiek példáján felbuzdulnak gyülekezetünk többi tagjai is — s én hiszem, bízom abban, hogy a most közölt adakozók névsorának lesz még örvendetes folytatása a további számokban — akkor biztosítva lesz e kis lap rendes megjelenése az egész esztendőre. És én hiszek abban, hogy ez így is lesz!

Ezúttal lapunk 16 oldalon jelenik meg, tehát 2 szám egyszerre. Nyomdai akadályok miatt pedig csak a hónap közepén. A lapocska megjelenését nem kötöm pontos időhöz, pl. minden hónap első napjához, hanem a közlemények időszerűségéhez.

• • • •

Jótekonyság. Szép cselekedet. *Mussoni Antainé* úrnő 15 koronát juttatott orgona-alapunkhoz, *Szász Ödönné* úrnő pedig egy értékes, szép oltárterítőt ajándékozott templomunknak. A jótekonyság és szép cselekedet minden esetben önmagán hordja legszebb jutalmát s követésre serkentő példáját. Vajha minél többen cselekednének így!

Folyó hó 3-ikán templomunk fűtési berendezése ismét füsttel töltötte meg az Úr szép hajlékát annyira, hogy rendes kereteiben meg sem tarhattuk az istentiszteletet. Ez a körülmény, amely a multakban is sokszor megisméltődött, egyre égetőbbé teszi templomfűtési berendezésünknek egy modern, megbízható berendezéssel való fölcserélését. A mostani körülmények között ez keresztülvihetetlen, de ez nem zárja ki azt, hogy e kérdéssel már is ne foglalkozzunk s legkevesbbé azt, hogy e célra gyűjtésünket meg ne indítsuk. Minden adományt hálásan fogadok egyházunk nevében s adja Isten, hogy e téren is sok jókedvű adakozónak adományát nyugtázhassam a „Gyülekezeti Élet“ hasábjain. A jócselekvésre és egyházi célokra való adakozásra sok alkalmat készült nyújtani az oroszokkal kötött különbéke, amely reménykedővé tesz az iránt, hogy hazatérnek hosszú-hosszú távollét után a mi drága kedveink. Ha majd hazajönnek — adja Isten — mielőbb, ha majd szülő és gyermek, férj és hitves, apa és fia, testvér és testvér újból viszontlátják egymást s a forró, boldog ölekezés hálás érzelmeket költ fel a szívekben a Gondviselő iránt, akkor jusson eszébe mindenkinek a mi templomunk, egyházunk s örököltse meg a boldog pillanat tiszta ihletét egy kegyes adománnyal, szép cselekedettel!

Konfirmációi oktatásra váró kedves, ifjú híveinknek figyelmét fölhívom ezúton is arra, hogy beiratkozásra lelkészi hivatalomban már most jelentkezzenek, miután a konfirmációi oktatást március elején megkezdem. Miután hitoktatással a délelőtti órákban el vagyok foglalva s csak 9—11 óra között lehetek hivatalban, azért arra kérem a jelentkezőket, hogy lehetőleg a délutáni órákban jöjjenek el beiratkozásra.